

treballar menys per treballar **TOTS!**

nº 90 setembre 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial	pág 3	X Congrés CCOO ensenyament Catalunya	pág 11
Pàgines centrals	pág 8-10	Internacional:	pág 12-16
Contra la directiva europea de les 65 h.:		Es va realitzar el <i>Encuentro Latinoamericano y caribeño de Trabajadores (ELAC)</i>	
Cal una vaga general		Guerra al Caucas: l'OTAN i Rússia contra els pobles	
Política	pág 4-5	Suplement: 70 aniversari IV Internacional. Per la seva reconstrucció!	
Corbacho: tòpics i mentides per a dividir la classe obrera			
Sindical	pág 6-7		
Privatització aeroports			

POR LO VISTO

Por lo visto es posible declararse hombre.
Por lo visto es posible decir no.
De una vez y en la calle, de una vez, por todos
y por todas las veces en que no pudimos.

Importa por lo visto el hecho de estar vivo.
Importa por lo visto que hasta la injusta fuerza
necesite, suponga nuestras vidas, esos actos mínimos
a diario cumplidos en la calle por todos.

Y será preciso no olvidar la lección:
saber, a cada instante, que en el gesto que hacemos
hay un arma escondida, saber que estamos vivos
aún. Y que la vida
todavía es posible, por lo visto.

*Jaime Gil de Biedma (Barcelona, 1929-1990)
(Compañeros de viaje. III, La historia para todos, 1959)*

El Perich (Barcelona 1941, Mataró 1995).

Els efectes de la crisi comencen a ser notables en pèrdues de llocs de treball i ofensiva de la patronal per retallar les condicions laborals dels qui tenen feina.

L'atur creix amb rapidesa, malgrat el maquillatge de la comptabilitat oficial i que molts dels nous aturats son immigrants sense papers que no es compten, però tenen molta presència a la construcció. Amb un creixement els darrers dotze mesos de 450.000 aturats, el nombre oficial depassa ja els 2'5 milions. L'Estat espanyol torna a ser al capdavant de l'OCDE en índex d'atur.

El Govern ha canviat el discurs electoral del "Espanya va bien" pel de la por, que permet justificar les retallades per la crisi. Si a aquesta situació que genera desesperació afegim les permanents proclames i lleis de criminalització de la immigració, tenim un còctel explosiu.

L'esclat a Roquetas de Mar (Almeria) és una expressió d'aquesta olla a pressió en què es converteix la combinació d'atur, marginalitat i racisme. Com denuncien les associacions d'immigrants de Senegal i altres amb el SOC, el problema de fons és "l'abandonament i el desinterès per part de les autoritat d'aquest barri marginalitzat". Cal un detonant que pot ser causal com sembla ser el cas de Ousmane Kote, o provocat, però en tot cas amb una component racista que agreuja el conflicte. Roquetas de Mar és propera a El Ejido i amb un alcalde també del PP, va ser a aquesta localitat on des de l'Ajuntament es van organitzar fa uns anys caceres d'immigrants per fer-los fora del nucli urbà i obligar-los a viure entre els hivernacles. Així doncs –com també denuncien els col·lectius immigrants- sempre estan sota la pressió racista "de la policia i de particulars".

Quan el que cal és distribuir la feina entre les mans disponibles i un augment dels pressupostos socials, el que fa el Govern és justament retallades d'impostos que minven els serveis públics. A més, ara es comença a tramitar al **Parlament europeu la directiva europea de les 65 hores**. Contra la directiva, la Confederació Europea de Sindicats convoca un atur simbòlic de 5 minuts a tot Europa el 7 d'octubre. El que cal és el rebuig massiu de tota la classe obrera europea **convertint la data del 7 d'octubre en vaga de 24h**. Exigim-la a tots els sindicats.

L'enfrentament entre els diversos sectors del PSOE pel finançament autonòmic comença a manifestar les dificultats per arribar a un acord suficient per totes les parts. Les declaracions d'Alfonso Guerra replicades per Montilla en són un exemple. En la discussió de finançament es barregen dos debats importants: el primer, el peatge que paga Catalunya no pas pel grau de riquesa que crea, sinó per una política centralista que es històrica i que es va manifestar plenament en la segona legislatura d'Aznar; el segon, que la part important del pastís pressupostari no va al poble andalús o extremeny ni al poble català, doncs va dirigit a la patronal i a mantenir l'estat monàrquic, el seu exèrcit i les forces repressives.

...L'esclat a Roquetas de Mar (Almeria), és una expressió d'aquesta olla a pressió en què es converteix la combinació d'atur, marginalitat i racisme.

Però la política dels dirigents dels grans partits estatals monàrquics, el PP i el PSOE, a la qual s'afegeix sovint IU, ha estat desviar la lluita necessària entre els pobles i l'estat monàrquic cap a una confrontació entre pobles per veure a qui rep més escorrialles. Cercar aquest enfrontament va ser l'estratègia del "café para todos" que va fer famosa Suárez al servei de la Monarquia per poder utilitzar la resta de pobles de l'Estat al servei de l'opressió de Catalunya i Euskadi. A cada exigència de sobirania, l'estat utilitza la resta

d'autonomies que no reflecteixen un problema nacional per ofegar-lo exigint igualtat entre tots. En aquest marc autonòmic de la monarquia no hi ha solució en termes de llibertat i igualtat entre pobles i nacions.

Així doncs: 1) exigim a tots els governs central i autonòmics que els pressupostos públics vagin a l'atenció de les necessitats dels treballadors/es i no a les butxaques patronals i a mantenir l'estat monàrquic; 2) denunciem la manca de llibertats i igualtat entre pobles i nacions i l'opressió del poble català i basc sota el centralisme, defensem el seu dret a rebre recursos suficients i a decidir el seu futur, el dret a l'autodeterminació nacional; 3) lluitem per la unitat de tots els treballadors/es dels pobles i nacions que avui viuen a l'Estat espanyol per desempallegar-se de la Monarquia.

Ministre Corbacho:

Tòpics i mentides per dividir la classe obrera

Des que es va convertir en ministre de Treball, Celestino Corbacho no ha deixat d'utilitzar la immigració per desviar la resposta dels treballadors davant la crisi. L'eix del seu discurs és que si l'economia espanyola travessa dificultats i creix l'atur (l'agost es va tancar amb un 10,5% d'atur oficial, el pitjor dada des de 1994), cal tancar la porta a l'arribada d'immigrants. Un argument fàcil i tòpic, però fals. En la mateixa línia que la directiva europea de la vergonya o les ràtzies contra els romanesos de Berlusconi. Però, què pretenen realment aquestes mesures? Saben que no és possible aturar l'arribada d'immigrants mentre empitjoren les condicions de vida al Sud. Tampoc ho pretenen: les burgesies europees tenen necessitat d'aquesta mà d'obra barata i sense drets a totes aquelles branques de la producció que no poden deslocalitzar (agricultura, hostaleria, construcció, atencions...) i per empènyer a la baixa els salaris del conjunt. Un contingent de treballadors que, a més, amb aquest discurs xenòfob pot utilitzar com cap de turc davant la crisi, en la clàssica estratègia de divideix i venceràs.

Corbacho ha anunciat per a aquesta tardor una reforma de la llei d'Estrangeria que limiti la reagrupació familiar, planteja acabar amb la contractació en origen per pal·liar l'atur i ofereix facilitats perquè els estrangers aturats tornin al seu país capitalitzant la prestació de desocupació. La seva política ve a ser la cara "amable" del que està passant a Europa, on Sarkozy i Berlusconi ja han imposat sense

embuts un discurs contra els immigrants. La directiva europea de la vergonya, que preveu l'empresonament de fins a 18 mesos en centres d'internament pel fet de no tenir papers, ha estat l'últim pas després del tractat de Shengen... I ha passat amb l'abstenció del Govern Zapatero.

Immigració i atur

Res d'això servirà per reduir els fluxos migratoris, perquè aquests es deuen a un creixent misèria i la falta de perspectives als països d'origen. Mentre el capitalisme segueixi aprofundint les desigualtats en el món, hi haurà gent saltant fronteres per guanyar-se un futur. Van a Europa i no a qualsevol altre lloc perquè segueix existint una oferta de llocs de treball, una enorme economia submergida i no submergida que els necessita i els reclama. Creixents taxes d'atur mai han estat incompatibles amb l'arribada de treballadors immigrants, perquè el mercat laboral no funciona com un sistema que casa oferta i demanda, sinó que està fortament segmentat. La immigració ha vingut a ocupar els llocs de treball que els treballadors nadius no cobrien, ja fos per manca de formació (la patro-

nal ha buscat lampistes a Bulgària simplement perquè aquí no els trobava), perquè rebutjaven determinades ocupacions (un parat del metall difícilment es dedicarà a cuidar avis o serà temporer en la campanya del raïm) o perquè no acceptaven sous de misèria amb condicions pèssimes (cambrers, dependents...).

L'altra cara de la deslocalització

Les lleis d'estrangeria són l'altra cara de la deslocalització de fàbriques. Per recuperar la caiguda de la seva taxa de beneficis, les burgesies europees responen

pressionant a la baixa els salaris i les condicions laborals, l'únic capítol on poden "estalviar" sense perdre competitivitat. Per a això busquen treballadors més barats, ja sigui portant les fàbriques als països del Sud o, quan això no és possible, portant treballadors d'aquests països a la metròpoli. Alhora la patronal pretén crear una gran borsa de treballadors disposats a tot, que serveixi per pressionar sobre el conjunt de la classe obrera, perquè accepti sense lluita tota mena de retallades.

capitalisme tendia a crear un "exèrcit de reserva de treballadors", entre els quals havia pagesos desposseïts, dones, aturats i empleats temporals i amb molt baixos salaris. Encara que existeixi riquesa i mitjans tècnics per garantir la plena ocupació, l'atur és un element clau per al capitalisme, perquè actua com una balança per regular el preu de la força de treball al mercat. Aquests treballadors, als quals la patronal pot recórrer en èpoques d'alça, constitueixen una espècie de mà d'obra "sobrant" (no perquè

submergida i la precarietat laboral. L'any 2007 es va tancar amb una taxa de temporalitat en del 31,7% i el mes d'agost passat es van signar 97.584 contractes fixos per 952.355 temporals. El propi ministeri d'Hisenda reconeix que a Espanya l'economia submergida supera el 23% del PIB i que és present en gairebé tots els sectors.

Aquest és el resultat de dècades de desregulació amb la inestimable col·laboració de les burocràcies sindicals. Avui més que mai, aquest exèrcit de reserva no es limita a les fronteres de cada país, sinó que és internacional. I la burgesia segueix utilitzant-lo com en època de Marx.

A què responen llavors mesures com la directiva europea o el creixent repressió policial contra els treballadors immigrants? Què pretén Corbacho amb el seu discurs de "aquí no cap ningú més"? La patronal i els seus governs necessiten costar el que costi que aquesta crisi no es giri contra ells: que el parat no miri cap a dalt, sinó cap a sota i que vegi en l'immigrant el culpable de la seva situació; i que l'immigrant tingui tanta por que calli i exerceixi submisament el seu paper de soldat en la reserva, disposat a acceptar sense resistència tot el que li exigeixin. Racisme entre uns, por entre d'altres. Divideix i venceràs.

Per la unitat de classe

L'única possibilitat que la classe obrera no carregui sobre les seves esquenes el pes de la crisi que han generat els capitalistes, és articular una resposta unitària, superant les divisions que el Govern i la burgesia han creat i ara intenten aprofundir. Lluitar per la igualtat de drets, la derogació de les lleis d'Estrangeria, rebutjar tota forma de racisme i xenofòbia; defensar tots els precaris i exigir de repartiment de l'ocupació; recursos per a programes d'industrialització i obra pública i la defensa de serveis públics suficients per a les necessitats de tots els treballadors.

Cristina Mas. Terrassa

Perquè això pugui funcionar cal que els treballadors nous mantinguin un estatus legal inferior, que els obligui a acceptar condicions inferiors a les dels nadius. El segle passat passava exactament el mateix amb les dones, considerades subjectes inferiors en drets i en capacitat. Aquesta (i no detenir els fluxos) és la funció real de les lleis d'Estrangeria: contrarestar la caiguda de la taxa de beneficis. Expulsant a mil aconseguen atemorir-ne un milió. A l'Estat Espanyol la llei d'Estrangeria va suposar una dels pitjors reformes laborals que ha patit la classe obrera: va deixar a desenes de milers de treballadors sense papers i sense drets laborals, sindicals, polítics i socials. I va crear la bretxa més profunda que existeix avui al si de la classe.

L'exèrcit de reserva al capitalisme

Marx ja va analitzar com el

objectivament sigui innecessària, sinó perquè aquest excedent convé a la burgesia, mentre els que tenen ocupació es veuen abocats a llargues jornades laborals). Aquest excedent creat en la banda de l'oferta fa baixar el preu de la força de treball al mercat. Una sobrepoblació relativa de treballadors permet a la patronal arrencar una plusvàlua extraordinària dels treballadors en actiu. O dita en altres paraules: els que tenen treball renuncien a lluitar per millorar o mantenir les seves condicions per por de ser substituïts per aquests treballadors que la burgesia guarda en la recambra.

Avui, a més dels aturats (entre els quals ja consten oficialment 280.298 immigrants segons les dades d'agost), aquest exèrcit de reserva està format per milers d'immigrants, dones i joves que són la carn de canó de l'economia

La privatització de Barajas i El Prat en el context de la crisi

Finalment, al llistat de les mesures del Govern contra la crisi, apareix l'anunciada privatització d'AENA. La premsa burgesa s'omple d'articles sobre els avantatges de la iniciativa privada enfront de la ineficàcia pública, sense esmentar un sola d'aquests avantatges, excepte els milionaris beneficis que estan en joc. Alhora, oligopolis financers i de la construcció desafien el Govern a facilitar la seva participació a la gestió aeroportuària, condició sense la qual declaren no tenir interès en el projecte¹. En aquest panorama, amb la crisi oberta de la companyia Spanair, on el sindicat de pilots SEPLA amenaçava amb una vaga davant l'ERO presentat per l'empresa, el 20 d'agost es va produir la catàstrofe de Barajas on més de 150 persones van perdre la vida.

Pèrdua de fonts de riquesa de la societat

La privatització d'AENA s'inscriu

en la política del govern actual contra la crisi, i continua la iniciada en els 90 per altres governs obeint la mateixa lògica: beneficiar els més rics com "motors de l'economia", retallar les despeses socials i privatitzar els serveis públics, estalviar costos laborals – promocionant encara més la ja instal·lada precarietat i temporalitat laborals en les noves contractacions, rebaixant salaris, plantilles i condicions de treball, i augmentant i flexibilitzant les jornades- i disminuir entre els més afectats la consciència del mal que generen aquestes mesures i de la pròpia crisi amb xerrameca sobre com de malament està tot i amb mesures socials cada vegada més insuficients. Quan es parla de privatitzar només els aeroports amb més passatgers s'està parlant de vendre importants fonts de riquesa que són fruit del treball de tots i de les inversions públiques dels últims anys, que són les que permeten que l'activitat aeronàutica es mantingui com un servei públic a favor dels interessos del conjunt de la societat i no dels interessos privats d'uns pocs. El govern es-

pera aconseguir entre 3.000 i 6.000 milions d'euros en l'operació que són del tot insuficient per a plantar cara al dèficit al que la política de subvencions als rics està duent al sistema públic.

D'altra banda, el fet de posar al mateix sac l'entrada de les comunitats autònomes a la gestió dels aeroports indica l'interès del Govern per diluir en el procés, ocultant el debat a la societat, les aspiracions manifestades des de Catalunya en la no tan llunyana crisi de Rodalies, que va aixecar un massiu moviment per la gestió de les infraestructures pròpies.

La crisi al sector aeri

El sector aeri no és aliè a la crisi econòmica. Un descens global reconegut del tràfic aeri proper al 2% al juliol, per sota de la mitjana dels últims cinc anys, els processos de reestructuració en curs de moltes companyies aèries, tant a nivell nacional com internacional (Spanair, amb un ERE que costarà 1.062 llocs de treball; Lagunair, que vol desfer-se del 30% de la plantilla; Alitalia, amb 3.250 acomiadaments previstos; American Airlines, 469 acomiadaments...); i les successives crisis de solvència i reestructuracions de les companyies low cost, són una prova d'això. A més, és segur que l'efecte de la crisi arribarà tard o d'hora a un bon nombre de passatgers, que actualment sofreixen la degradació del servei prestat pels aeroports amb freqüents pèrdues d'equipatges, llargues esperes als controls de seguretat, serveis d'informació insuficients... Si a això li sumem la incertesa i el temor creixents per l'accident de Barajas, sembla raonable pensar que l'aposta per l'avió podria ser desestimada per molts en els pròxims temps.

Només si fem comprendre a la majoria dels treballadors i treballadores d'AENA que la privatització ens afecta a tots, i no només als de Barajas i El Prat, podrem esperar enfrontar amb èxit els plans del govern i d'aquells que, a l'ombra, es freguen les mans esperant fer-se amb el nou botí.

I si l'actual crisi s'aguditzava al sector, qui diu que el capital privat no retornarà a l'Estat les restes dels Aeroports privatitzats una vegada els hagi buidats, com acaba de succeir, per exemple, amb Aerolínees Argentines?²

Una reflexió inevitable

Problemes de manca de plantilla, incompliments d'horaris, rotacions i permisos, i pressions sobre el personal, això és, "política d'estalviar costos", havien estat denunciats pel sindicat de pilots SEPLA a Spanair poc abans que es produís l'accident en la T4 de Barajas. Al costat d'això, SEPLA denunciava que "les reinversions en els anys de bonança no s'han produït", i preparava una convocatòria de vaga si la direcció insistia a imposar les condicions de l'ERO. Aquesta situació, força il·lustrativa dels efectes de la "iniciativa privada" pels treballadors, té similituds a gairebé tot el sector, sense que AENA sigui una excepció.

Els problemes de plantilla d'AENA, els incompliments en matèria de jornades i la creixent precarietat en les contractacions van ser denunciats en mobilitzacions convocades per CGT-AENA a Barajas, on la precarietat arriba al 30%, durant el passat mes de juliol. Al començament d'aquestes mobilitzacions va arribar la notícia de la privatització d'AENA pel govern, i a les consignes contra la

precarietat, s'hi van sumar la lluita en defensa del servei públic. Amb això, els companys i companyes de CGT-Barajas van iniciar un camí que ha de trobar continuïtat als altres centres, però que topa amb les actuals divisions de la plantilla, a Aeropuertos Españoles y Navegación Aérea (AENA), en diferents sindicats, en dos convenis col·lectius diferents... però, sobretot, topa amb la falta de consciència dels perills que aguaiten darrere la màscara de la "iniciativa privada", d'una plantilla sotmesa durant anys a un sindicalisme en què tot es decideix sense consulta i sense participació dels treballadors i treballadores.

L. C. Gómez-Pintado, Luca.

Notas

¹ Publicat en L'Economista 04/08/2008.

² El parlament argentí acaba d'aprovar la reestatització d'Aerolínees Argentines, propietat de l'empresa espanyola Marsans, que acumula un deute xifrat en 900 milions de dòlars i travessa una crisi sense precedents.

Dades facilitades per la Ministra de Foment a les seves declaracions del passat juliol, on anunciava el projecte de privatització d'AENA:

Empreses amb activitat lligada als aeroports: 6200

Llocs de treball: 140.000

Llocs de treball d'AENA: més de 12.000

Ocupacions indirectes vinculades: 430.000

L'activitat d'AENA suposa el 7% del PIB estatal, amb Barajas amb el 10,2% del PIB de la Comunitat de Madrid, i El Prat el 6,2% del PIB de Catalunya.

Contra la directiva europea de les 65 hores

Cal una vaga general!

Augmenta l'atur a l'Estat espanyol i a la Unió Europea, i les burgesies europees treuen la directiva de la vergonya contra els treballadors i treballadores immigrants i la directiva de les 65 hores setmanals contra tots els treballadors i treballadores. Igual que amb la carestia de la vida: augmenten els preus dels productes i serveis bàsics (10,2% d'increment interanual) i les burgesies responen incrementant les revisions de les hipoteques a interès variable, congelant salaris, intentant treure les clàusules de revisió i restant salaris indirectes i diferits (sanitat, ensenyament, pensions i serveis públics) amb les privatitzacions. Mentre els anys d'eufòria de la construcció han servit per a augmentar les diferències entre les classes per mitjà de restar poder de compra a la classe obrera (operació encoberta mitjançant l'endeutament), ara es pretén que la crisi la paguem els treballadors i treballadores destinant immenses quantitats de diners públics (aportat pels treballadors i treballadores) o diners ficticis, creat del no-res i que estem pagant els treballadors i treballadores en forma d'inflació, per a salvar els bancs i empreses que ja han privatitzat els beneficis i es troben descapitalitzats. I, a més es pretén incrementar l'explotació de la classe obrera: primer destinant a la policia a la repressió per un sector de la classe, els treballadors i treballadores immigrants, i després augmentant el nombre d'hores que legalment podem treballar per a guanyar-nos la vida i pagar el deute per habitatges amb preus especulatiu, cosa que farà créixer l'atur.

En contrast, vegem com Trotsky parlant de la Gran Depressió de

1929, defensava el repartiment del treball amb un salari digne (context de la cita en LI 85):

Tr: (...) Ha de dividir-se el treball entre tots els obrers. La paga setmanal de cada obrer no ha de ser menor que el màxim obtingut en el passat. Aquesta és l'exigència natural, necessària i impostergable per als sindicats. Si no, serien escombrats com andròmines velles pel desenvolupament històric.

A: és factible aquest programa? Implica la ruïna segura dels capitalistes. El mateix podria apressar el creixement del feixisme.

Tr: Clar que aquest programa significa lluita i no postració. Els sindicats tenen dues possibilitats. Una és maniobrar, retrocedir, tancar els ulls i capitular a poc a poc perquè no s' "enutgin" els patrons o no "provocar" a la reacció. (...) L'altra és comprendre el caràcter inexorable de l'actual crisi social i encapçalar l'ofensiva de les masses. (...)

El futur que ens promet la UE

A principis de juny els 27 ministres de treball de la UE van votar un text per a modificar la Directiva 2003/88/CE sobre el temps de treball i descans diari i setmanal, vacances, torns, treball nocturn i ritmes. Resumint, les modificacions fan que el temps màxim setmanal de treball de 48 hores passa a tenir excepcions (si el treballador ho accepta) i el mateix temps màxim de 48 hores passa a ser un terme mitjà anual. Es permeten acords individuals empresa-treballador/que converteixen l'any laboral en una gran borsa d'hores amb hores extres obligatòries i no pagades, dins de la qual pots treballar des d'un màxim legal de 13 hores al dia (78

hores setmanals -13 hores de treball i 11 de descans diàries-) fins a 0 (per descans compensatori obligatori), segons les conveniències de l'empresa. Els màxims de 60 i 65 hores/setmana no són realment màxims, sinó termes mitjans màxims en 3 mesos. L'única garantia que li quedaria al treballador és el descans diari obligatori d'11

**treballar menys
per treballar
TOTS!**

hores. A més, en els col·lectiu amb guàrdies es descompta com temps treballat aquell de permanència obligada en el centre de treball en el qual no es treballi de manera efectiva.

Malgrat que el PSOE fa campanya en contra de la modificació de la directiva, Corbacho, el ministre de Zapatero, no va votar en contra: es va abstenir. Aquesta tardor es votarà al Parlament europeu. Si el Govern Zapatero de debò s'oposa a la Directiva, exigim que faci una crida europea urgent per la seva retirada.

La possibilitat d'acords individuals treballador-empresa és el somni del liberalisme, que sota una suposada igualtat jurídica i no material somia acabar amb l'acció sindical, la negociació col·lectiva i trencar els

convenis i sindicats.

Des d'una perspectiva de gènere aquestes mesures no actuen contra l'atur, sinó que el fan créixer, i per als treballadors i treballadores amb treball, augmenten la seva jornada de manera canviant, imprevisible i sense capacitat de negociació pel que tornen impossible la conciliació de la vida laboral i familiar tant per a dones com homes. És probable que la desregulació impliqui el "retorn a la casa" de part de les dones treballadores en edat fèrtil. La carestia de la vida i les privatitzacions de serveis carreguen especialment sobre la dona treballadora, que paga amb doble jornada, pitjor salut i pobresa.

Des del punt de vista dels accidents de treball, que són proporcionals a la fatiga i a l'estrès, aquestes mesures no poden més que augmentar-los.

La proposta de la CES (Confederació Europea de Sindicats, que inclou CCOO i UGT) és realitzar unes insuficients protestes testimonials el 7 d'octubre. Per això, cridem als comitès d'empresa, seccions sindicals, organitzacions socials i polítiques a portar a terme un procés de mobilització exigint a tots els sindicats, i especialment a la CES, que convoqui el dia 7 d'octubre una VAGA GENERAL EUROPEA DE 24 HORES, amb grans manifestacions, per a exigir la immediata retirada de la modificació de la Directiva.

Retirada immediata de la Directiva de les 65 hores setmanals!

Per una vaga general europea de 24 hores el 7 d'Octubre!

Pel repartiment del treball i un salari mínim de 1200 euros!

Els treballadors i treballadores no hem de pagar la crisi!

Campanya Informació i adhesions:
<http://www.moviments.net/xarxacontratancaments>

Perquè es pot guanyar

Metal·lúrgics brasilers derroten a General Motors: ni banc d'hores, ni pèrdua de drets ni de salari.

En LI 87 donàvem a conèixer la lluita dels metal·lúrgics de General Motors (GM) de la planta de São José dos Campos (San Pablo) que, a canvi de la contractació de 600 nous llocs, havien d'acceptar que aquests treballadors s'incorporessin cobrant un salari inferior al determinat pel conveni col·lectiu i alhora la creació del banc d'hores (sistema de flexibilitat que compensa les hores treballades de més amb menys hores en moments de baixa producció, eliminant el pagament d'hores extres).

Els treballadors van rebutjar la proposta, oposant-se no només a GM (la major empresa mundial d'automoció), sinó també a una forta campanya organitzada amb el suport de tota la burgesia de la ciutat, les "forces cíviques" (polítics patronals, l'Església i la premsa) i també de les centrals sindicals oficialistes i burocràtiques (CUT i Fuerza Sindical). Després de 6 mesos de dura baralla en tots els fronts, basada en les assemblees i mobilitzacions dels treballadors, i amb una forta campanya realitzada des del Sindicato Metalúrgico de São José i la Coordinación Nacional de Luchas (CONLUTAS), amb el suport d'altres sindicats i del PSTU (Partit Socialista dels Treballadors Unificat, secció brasilera de la LIT-CI), en els quals l'empresa va arribar a plantejar que tancaria la planta si els treballadors no acceptaven la proposta, els obrers van guanyar el pols i GM va acceptar contractar els nous llocs de treball amb el valor salarial del conveni i sense banc d'hores.

Però no només va ser derrotada GM; també la CUT i el sindicalisme progovern i de col·laboració de classes. A GM de São Caetano do Sul, el Sindicat, lligat a l'oficialista i col·laborador Fuerza Sindical, va acceptar els 600 llocs de treball amb reducció de salaris i drets. La CUT va intentar justificar i imposar la seva traïció als interessos dels treballadors atacant al Sindicat dels Metal·lúrgics de

São José dos Campos i a la Conlutas en plena lluita, amb calúmnies desesperades de tot tipus. Però aquesta maniobra també va ser derrotada, i ara molts treballadors poden veure clar que hi havia una alternativa a l'acord que els seus dirigents traïdors els plantejaven com l'únic possible.

El 2007, GM va batre rècords de vendes al Brasil, però va registrar les majors pèrdues de la seva història als Estats Units. GM ha iniciat una ofensiva contra els seus treballadors a tot el món: a l'Estat espanyol, presenta resultats contradictoris per a pressionar a la baixa la negociació del conveni (Cinco Días, 21/06/2008) i preveu aturs tècnics i "vacances col·lectives" per a baixar la producció (El Mundo, 27/08/2008); a Veneçuela, els treballadors, davant d'una proposta irrisòria d'augment salarial de l'empresa en la negociació del conveni, i cansats de les maniobres, provocacions i pèssimes condicions laborals, van destruir 200 cotxes en producció després d'una assemblea; als Estats Units GM anuncia la seva intenció d'acomiarar tots els qui no acceptin reduir els seus salaris a la meitat...

Explotar encara més els treballadors per compensar la seves pèrdues a nivell mundial: aquest és el veritable significat de les propostes de flexibilitat. La lluita dels treballadors de São José dos Campos demostra que derrotar la flexibilitat no és impossible si es compta amb un pla de lluita i amb una direcció capaç de defensar-lo fins al final, i aquesta lliçó ha de servir als treballadors i treballadores de l'automoció a tot el món.

Luís Carlos Gómez-Pintado, Luca

+ Info:

www.emdefesadosdireitos.com.br/
Web de Conlutas:
www.conlutas.org.br/

Què ens juguem amb el temps de treball

Depenent de la lluita aconseguirem o el rebuig o l'aprovació retallada o sencera de la "directiva de les 65 hores" al Parlament Europeu. Si s'aprova total o parcialment, hi haurà pressió política per traslladar la mesura a la normativa estatal en forma de decret o de reforma laboral, total o parcialment, empitjorant les condicions laborals i començant probablement pels sectors més febles. A més, la possibilitat d'acord individual treballador-empresa, trencaria el marc col·lectiu de negociació ja molt colpejat amb les successives reformes i generalitzaria una mena de "doble escala de jornada i horari" que dificultaria encara més la lluita unitària que cal per enfrontar els cops de la patronal. Veiem l'actual legislació i els canvis que es podrien produir.

Com està ara l'estatut dels treballadors:

- ja indica el còmput anual.
- el temps màxim setmanal (còmput anual) són 40 hores ordinàries i 80 hores extraordinàries anuals, a més d'aquelles hores extraordinàries compensades amb descans extra dins dels 4 mesos posteriors, i no 48 hores (còmput anual, sumant hores ordinàries i extraordinàries) com els mínims de la UE (vella directiva i nova).
- el temps mínim de descans diari són 12 hores, i no 11 com els mínims de la UE (vella directiva i nova).
- el temps mínim de descans setmanal és de 1,5 dies i no 24 hores com els mínims de la UE (vella directiva i nova).
- la jornada màxima diària és de 9 hores, mentre per conveni de sector o empresa no indiqui una altra cosa, respectant les 12 hores de descans diari (o sigui un màxim diari entre hores ordinàries i extraordinàries de 12h). En la nova directiva hi ha un màxim de 13 hores diàries de treball.
- hi ha una limitació de 80 hores extraordinàries a l'any, a part d'aquelles que hagin estat compensades amb descans dintre dels 4 mesos posteriors (aquestes no contenen en les 80). Les hores extres seran voluntàries, complint els màxims que s'indica, tret que forci a fer-les el conveni o contracte.
- no preveu la possibilitat d'acords individuals en el tema horari i jornada, a diferència dels mínims de la UE, de la Directiva de 2003 i la de 65 hores, que sí que ho permeten.

Com podria empitjorar

Les possibilitats legals d'empitjorament amb la nova directiva i fins i tot aspectes de la directiva de 2003, que segurament es pretendrien fer per mitjà de la reforma laboral podrien anar en algun d'aquests sentits:

- 1.- El precedent de l'acord individual treballador-empresa per reduir condicions laborals (en aquest cas jornada i horari) seria gravíssim contra la negociació col·lectiva.
- 2- Augmentar el nombre d'hores anuals, i el nombre d'hores diàries de treball fins a un màxim de 13
- 3- Reduir el temps mínim de descans diari de 12 a 11 hores
- 4- Reduir el temps mínim de descans setmanal de 1,5 dies a 24 hores (en l'estatut i en les directives això és un terme mitjà en un període de 14 dies. Vol dir que es poden acumular els descansos de dues setmanes).
- 5- Acabar amb la diferenciació entre hores ordinàries i extraordinàries. Les extres es convertarien en obligatòries.
- 6- El descans compensatori no realitzat passaria de poder fer-se en un període màxim de 4 mesos (estatut i directiva del 2003) a que cada estat pogués legislar el període en el qual es podria recuperar.
- 6.- Que als col·lectius que fan guàrdies se'ls descomptés el temps que estan de guàrdia al centre de treball però no fan treball efectiu, del total de les hores treballades, amb la qual cosa anualment haurien de treballar més hores.
- 7.- Que, mantenint el terme mitjà anual d'hores setmanals, hi podria haver trimestres que es fessin de terme mitjà 60 hores setmanals (o 65 per als col·lectius que fan guàrdies) però amb setmanes o mesos "punta" que en els quals es fessin 78 hores setmanals de treball.
- 8.- Per mitjà de la directiva Bolkenstein de liberalització de serveis, o la sèrie de judicis que s'estan succeint en la seva aplicació, es podria aplicar al sector serveis la normativa desregulada de l'estat A (de la UE) al territori de l'estat B (de la UE) que no ho ha desregulat, al personal de les empreses de l'estat A que treballa al territori de l'estat B.

Referències:

Estatut dels treballadors (actualitzat) <http://linko.es/qx4>
http://www.060.es/te_ayudamos_a/legislacion/disposiciones/6031-ides-idweb.html
Directiva existent fins a ara, 2003/88/CE <http://linko.es/q7J>
<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2003:299:0009:0019:ES:PDF>
"Directiva de 65 hores setmanals" <http://linko.es/qJl>
<http://register.consilium.europa.eu/pdf/es/08/st10/st10583.es08.pdf>

Tesis continuïstes i allunyades de la lluita per una educació pública

Els dies 2 i 3 de juliol es va celebrar a Terrassa el 10è Congrés de la Federació d'Ensenyament de Catalunya de CCOO, marcat per un període de retrocés en la lluita i en la defensa de l'educació pública de qualitat en la política del sindicat i una crisi interna entre els sectors oficialistes.

La manca de temps i espais de participació i debat, la restricció democràtica a les minories, etc. fan dels processos congressuals un tràmit burocràtic. Molts dels sindicats intercomarcals/comarcals han organitzat i compactat tres processos diferents de debats congressuals en un sol dia. (federatiu, territorial i local) sense temps per una discussió i unes aportacions amb garanties de participació. El congrés d'Ensenyament ha estat pausat així i s'ha avançat en el temps a la resta de les federacions del sindicat, ja que la majoria es faran entre setembre i octubre. La participació de l'afiliació ha estat de les més baixes fins ara en un congrés territorial d'ensenyament.

Des del corrent d'opinió d'Ensenyament de CCOO valoràvem que estem en un període de rearmar-nos ideològicament i posar-nos davant de les lluites. El model de privatització de serveis està recorrent a tots els sectors de l'educació, i CCOO passa a fer una política de complicitat amb els governs amb les signatures de pactes, o bé de fre a les lluites dels/les treballadores d'ensenyament com va ser la LEC.

El document oficial parteix d'una anàlisi i unes propostes de model polític i d'acció sindical allunyades de les CCOO combatives i de classe. Defensa de la signatura del Pacte Nacional d'Educació i les lleis com la LOU, FP ... i la desmo-

bilització contra la Llei Catalana d'Educació (LEC).

El corrent d'opinió va presentar un document alternatiu a les assemblees signat per companys/es de primària, secundària i adults. El document alternatiu responia amb tesis contraposades l'oficial en el concepte de "servei públic d'educació" (que consagra l'escola concertada finançada amb fons públics) així com el model d'acció sindical. Els arguments del document es centraven en reconduir la posició de CCOO davant la política dels governs europeus marcada per la privatització dels sistemes educatius, davant la signatura de CCOO del Pacte Nacional d'Educació, la política privatitzadora de la LOE, la llei d'FP, la LOU i davant la manca de continuïtat de la lluita contra la LEC. El document va ser aprovat com a minoritari a l'assemblea de Girona i rebutjat per majoria al 10è Congrés.

Manca d'oposició

El congrés va evidenciar, tret del corrent d'opinió de Girona, que no hi ha una veritable veu i organització d'una oposició. Sols queden alguns restes del "sector crític" a Barcelona - alguns companys/es del sector van marxar a d'altres sindicats o van desvincular-se del treball sindical-que es troben agrupats en una Xarxa de CCOO d'opinió i integrats en els òrgans del sindicat compartint política i acció sindical. Van presentar esmenes parcials sense qüestionar el fons de la política sindical (Pacte Nacional d'Educació, la LEC, ...), resolucions sobre les 60 hores i finalment no van donar suport en la votació al document alternatiu del corrent per "radical".

El Congrés evidencia un retrocés en el debat i en l'organització cap a un gir sindical a l'esquerra. El període de lluita que ha mantingut el sector d'ensenyament no s'ha reflectit ni en les tesis ni en les votacions. La nova composició sortint del congrés és una continuïtat del que fins ara ha existit i sense haver resolt la crisi interna entre ells. La nota anecdòtica del Congrés va ser la presència del conseller Maragall, sense saber-ho els delegats/des, fent evident la complicitat de CCOO amb el govern tripartit. La intervenció del conseller, de quasi una hora, va trobar l'espai per fer excel·lències del futur de l'educació a Catalunya i la LEC. Fet reprovable quan el sector ha estat i està davant un període de lluita contra la LEC i la seva política privatitzadora.

Malgrat aquesta caracterització del congrés, caldrà continuar en el marc del corrent d'opinió apropant les nostres tesis a companys/es que no han participat en el període congressual.

A partir de setembre s'obre el període dels congressos de ram, comarcals i intercomarcals, on el corrent d'opinió de les comarques gironines presentarà documents alternatius.

*Miquel Blanch
CCOO Corrent d'opinió*

Brasil

Es va celebrar el *Encuentro Latinoamericano y Caribeño de Trabajadores (ELAC)*

Els dies 7 i 8 de juliol, es va celebrar el Encuentro Latinoamericano y Caribeño de Trabajadores (ELAC), convocat per la Conlutas de Brasil, la COB boliviana, Batay Ouvriye d'Haití, la Tendencia Clasista y Combativa d'Uruguai, la Mesa Coordinadora Sindical de Paraguai y la Corriente Clasista Unitaria Revolucionaria Autónoma (C-CURA) de Veneçuela.

El resultat d'un any de treball (que va incloure viatges, reunions i plenaris en diversos països) va ser molt reeixit: hi van assistir prop de 500 sindicalistes i lluitadors socials d'Argentina, Bolívia, Brasil, Xile, Colòmbia, Costa Rica, Equador, El Salvador, Haití, Mèxic, Paraguai, Perú, Uruguai i Veneçuela (200 d'ells com a delegats). Com a convidats, hi van estar militants d'organitzacions sindicals i de l'esquerra revolucionària d'Estats Units, Suïssa, Suècia, Rússia, Portugal, Irlanda, Sud-àfrica, l'Estat espanyol, Argentina i Uruguai.

Per fora de les organitzacions llatinoamericanes i caribenyes presents (molt representatives) va adquirir especial rellevància la presència del ILWU (International Longshoremen and Warihousemen Union) - Local 10, el sindicat dels treballadors portuaris de San Francisco, II.UU. (que té un paper significatiu en les lluites i en les marxes pels drets dels treballadors immigrants, i en les mobilitzacions contra la guerra imperialista a L'Iraq i Afganistan) i la dels conductors de TMB (Transports de Barcelona) que venien d'una victoriosa vaga. Per la seva banda, el Movimiento Nacional de Víctimas de los Crímenes de estado (MOVICE) de Colòmbia va enviar una salutació fraternal.

A més de les sessions plenàries, es van reunir deu grups temàtics sobre diferents temes: recursos naturals, joventut, educació, serveis públics, dones, drets humans, treballadors industrials, transports, treballadors del camp i treballadors del sector privat. (...)Va tenir especial importància la comissió de drets humans per respondre les polítiques de criminalització als moviments

socials que diversos governs duen a terme a països d'Amèrica Llatina i el Carib. (...) A la plenària final, després de la presentació dels treballs dels grups, es va discutir i va aprovar un Manifest (veure requadre) amb totes les aportacions incorporades. Finalment, van ser acordades resolucions sobre les tasques, campanyes i iniciatives comunes i tasques d'organització. Entre elles, la preparació d'una nova Trobada entre finals de 2009 i inicis de 2010 i una reunió de les entitats participants de l'ELAC, per a principis del 2009.

D'altra banda, es va assumir el compromís d'actuar unitàriament per a preparar actes classistes el 1r de Maig de 2009, i fer una setmana de lluita antiimperialista entre els dies 13 i 17 d'octubre 2008. Aquesta setmana de lluita i les campanyes i iniciatives es concentraran entorn dels sis principals eixos aprovats: 1) la lluita contra la criminalització dels moviments socials i en defensa del dret a organització (tenint com a centre el que passa a Colòmbia, amb la persecució i l'assassinat de militants i dirigents sindicals i populars); 2) la lluita contra els plans de militarització imperialistes (tenint com principal expressió la lluita contra l'ocupació d'Haití); 3) la lluita contra l'imperialisme i pel no pagament del deute extern; 4) la lluita contra les reformes neoliberals i les seves conseqüències; 5) la lluita pels recursos naturals i l'energia; i 6) la lluita contra els impactes de la crisi alimentària en el món.

A partir d'ara, totes les entitats que van participa a l'ELAC (sindicats, tendències sindicals, corrents alternatius, agrupacions de base, etc.) passen a ser adherents. L'ELAC està obert a noves adhesions, en el marc de tenir acord amb el Manifest adoptat i amb les mobilitzacions i iniciatives que s'impulsen unitàriament des d'aquest espai classista.

Acabats els treballs, tots els participants van cantar, en molts idiomes diferents, les estrofes de La Internacional, en un moment de gran emotivitat. (...)

*Estractes del Correo Internacional.
LIT-CI
Juliol de 2008*

CONVOQUEN

COB
Bolivia

CONLUTAS
Brasil

BATAY OUVRIYE
Haiti

Tendencia
Clasista y
Combativa

TCC
Uruguay

Manifest de l'ELAC

Als treballadors i els pobles de Llatinoamèrica i el Carib

El capitalisme en la fase aguda de l'imperialisme, per augmentar la seva taxa de benefici, ataca cada vegada més als treballadors a nivell mundial, en particular en el nostre continent Llatinoamericà i Caribeny.

(...) El capitalisme transforma el que hauria de ser un bé comú en un bé per a pocs. Expressió clara d'això són els intents de privatitzar el subministrament d'aigua potable.

A més d'explotar la mà d'obra barata d'una manera escandalosa, el capital imposa la pèrdua dels drets conquerits anteriorment (...) Països sencers són transformats en plataformes d'exportació, amb un règim de treball anàleg a l'esclavitud. (...) Els trets culturals de la nostra gent són ultratjats (...) Els treballadors i el poble són explotats com a classe i en aquesta explotació els més afectats són les dones, els negres i els pobles originaris.

El deute extern i intern, clarament immoral i impagable, sufoca financerament a la regió i impedeix el seu desenvolupament econòmic.

Els governs de torn són còmplices d'aquesta situació, doncs són els responsables de l'aplicació dels plans dictats pels organismes financers internacionals. Són representants directes o indirectes de l'imperialisme, sigui aquest nord-americà, europeu o japonès.

Prenen als treballadors el dret al lloc de treball, precaritzen la feina, prenen la terra als camperols, redueixen les obligacions de l'Estat envers la població pobra amb la privatització de serveis públics, la terciarització dels treballadors públics, l'anomenada reducció de l'Estat o Estat mínim. L'Estat es torna mínim per als pobres i màxim per als rics.

L'aplicació de les anomenades polítiques compensatòries, com la "borsa família" a Brasil o el "pla d'emergència" i "pla equitat" a Uruguai, són propostes del Banc Mundial per contenir una possible explosió social. Són engrunes que cauen de les taules plenes dels rics per a eternitzar la misèria.

Però, malgrat els atacs i a causa d'ells, l'aplicació dels plans

imperialistes no s'ha donat en una bassa d'oli. La nostra gent resisteix heroicament. Els treballadors i el poble troben les més diverses formes d'enfrontament. Són un exemple de lluita els mestres de Neuquén i Santa Cruz a l'Argentina i Oaxaca a Mèxic. Els miners de Bolívia, Perú i Xile. Els obrers de la construcció civil del Brasil i els siderúrgics de Sidor a Veneçuela. O els camperols del Perú i Paraguai, els empleats públics a l'Uruguai. O el poble haitià en la resistència contra l'ocupació i les grans manifestacions contra el Tractat de Lliure Comerç a Costa Rica.

Amb freqüència les mobilitzacions són traïdes per la majoria de les direccions constituïdes i tradicionals, que fa molt van abandonar la lluita i que ja no responen a les necessitats de la classe. (...) Per controlar millor el moviment obrer i sindical, aquestes burocràcies s'han unificat en un gran aparell mundial (la CSI filla directa de la SILOS i de la CMT, i en la regió la CCA filla de la CLAT i la ORIT, velles centrals pro imperialistes i patronals)

Les lluites són atomitzades, sense la necessària unificació en cada sector, les mobilitzacions es produeixen aïlladament. No obstant això, són lluites moltes vegades radicalitzades, de molta valentia. Això és una demostració total de la manca d'una direcció conseqüent, que pugui unificar les mobilitzacions. Es fa urgent construir noves eines de lluita, organitzacions obreres independents i autònomes de l'imperialisme, les burgesies, l'Estat, els seus governs i els partits.

La joventut estudiantil, amb mobilitzacions multitudinàries, ha protagonitzat memorables lluites. (...) perquè l'educació no és una mercaderia.

En un intent de contenir les lluites, els governants ataquen brutalment els treballadors i a la joventut de la nostra regió. Neguen el dret de vaga i negociació, impedeixen el dret a la sindicalització, acomiaden treballadors i

usen la força policial i tot l'aparell repressiu de l'Estat. Quantes vegades la nostra terra ha estat tacada amb la sang de la nostra gent per les armes oficials o paramilitars. Altres vegades s'enduen als nostres activistes als tribunals o a la presó, en un intent de criminalitzar als moviments reivindicatius i de resistència, arribant a extrems com el genocidi a Colòmbia.

Per a garantir millor l'explotació de les riqueses i de la mà d'obra barata, l'imperialisme està militaritzant el continent. En alguns països amb la implantació de bases militars nord-americanes, amb les maniobres conjuntes en els països del Cono Sur i la reactivació de la IV Flota.

A Haití, sota la falsa màscara democràtica de l'ONU, usen tropes del propi continent aprofitant la identitat llatinoamericana i amb l'excusa de l'ajuda humanitària per a reprimir millor.

(...) Entenem que per acabar amb l'explotació i la misèria que angosta el nostre poble, es fa necessari proclamar una segona independència continental, una independència veritable que alliberi a la classe treballadora del jou del capital, que transforma Llatinoamèrica i el Carib en un territori lliure de l'opressió i l'explotació, que faci de la nostra gent, un poble sobirà. Una segona independència continental cap a la construcció d'una societat sense explotats ni explotadors.

No existeix un camí intermedi: per trencar amb l'imperialisme és necessari trencar amb el

capitalisme i avançar cap al socialisme amb l'expropiació de les multinacionals i la interrupció del pagament dels deutes als banquers.

Per tot això l'ELAC crida a la unitat de tots els lluitadors del continent per a resistir els atacs del capital, sigui aquest imperialista o nacional. Crida a la integració en la lluita a totes les organitzacions que siguin protagonistes d'aquests enfrontaments a la ciutat o al camp. Aquesta Trobada inicia la construcció d'un espai llatinoamericà i caribeny de treballadors, que busqui la unificació de les lluites dels treballadors i de la joventut d'aquest immens territori. Un espai comú i plural de discussió, de socialització de les elaboracions i d'unificació de les lluites, que sigui democràtic, classista i combatiu, doncs només així podrà respondre a les necessitats que la duresa de la lluita imposa.

Som moltes veus, una única lluita, un sol poble!

1) Contra l'explotació i l'opressió dels treballadors i el poble

2) Per feina i treball digne per a tots

3) Contra la criminalització dels moviments socials. Prou la repressió a les lluites i organitzacions dels treballadors, els acomiadaments i les amenaces. Condemnem la penalització, la persecució i el genocidi a Colòmbia

4) Per la independència de classe. Per organitzacions obreres independents i autònomes de l'imperialisme, les burgesies, l'Estat, els governs i els partits. Per la llibertat sindical

5) Unitat amb els treballadors de tot el món

6) Per aliments barats i per a tots. Per la reforma agrària. Per la nacionalització del comerç exterior dels aliments sota control dels treballadors

7) Contra la discriminació dels pobles originaris, de les dones, els negres i els homosexuals.

8) Contra les reformes neoliberals

9) Per la nacionalització sense indemnització i control dels treballadors, dels recursos naturals a Llatinoamèrica i el Carib (hidrocarburs, metalls preciosos, ferro, aigua, biodiversitat i altres). No a les empreses mixtes i per la renacionalització sense indemnització, cent per cent estatal.

10) Contra les privatitzacions dels serveis públics, l'educació, la salut, la seguretat social, les empreses estatals, l'aigua i per la reestatització de les empreses privatitzades.

11) Pel no pagament dels deutes externs i interns

12) Contra els Tractats de Lliure Comerç (TLC) o similars (TIFA, Tractats de protecció d'inversions, etc.) a Llatinoamèrica i al Carib. No al MERCOSUR.

13) Contra les centrals col·laboracionistes

14) Fora les tropes estrangeres d'Haití

15) Fora l'imperialisme de Llatinoamèrica i el Carib, de l'Iraq, Palestina, Afganistan i de tots els llocs on té presència militar. No al bloqueig a Cuba. No a l'intent imperialista i de l'oligarquia de dividir Bolívia.

16) Per una segona independència, veritable i sobirana. Per l'autodeterminació de tots els pobles oprimits.

**VISCA L'INTERNACIONALISME PROLETARI!
VISCA LA LLUITA DELS TREBALLADORS DE
LLATINOAMÈRICA I EL CARIB!
VISCA LA UNITAT DELS POBLES DE LA REGIÓ!
VISCA LA UNITAT DELS TREBALLADORS DE
TOT EL MÓN!**

*Estractes dels manifest Aprovat en Betim, Brasil - 7 i
8 de juliol de 2008*

Guerra al Caucas:

L'OTAN i Rússia contra els pobles

Novament la guerra sacseja el Caucas... Com si la gent d'aquesta regió no passés prou terribles privacions. Pobresa extrema, atur, ocupació militar i una permanent amenaça per part de Rússia, altres grans potències imperialistes i les burgesies de la regió, expulsen els treballadors de Geòrgia, Ossètia, Abkhàzia i d'altres repúbliques del Caucas Nord i Sud de les seves llars. Milers són obligats a allunyar-se de les seves famílies per buscar una vida millor. Els soldats russos i georgians són enviats, al preu de les seves vides, a defensar els plans de la burgesia: convertir als seus pobles oprimits en força de treball més barata.

I així arribem a aquesta nova guerra. Els atacs genocides de l'exèrcit georgià contra el poble d'Ossètia; els bestials bombardejos de les ciutats georgianes per l'aviació russa amb el pretext hipòcrita de "defensar" Ossètia ... Milers de morts, desenes milers de refugiats, por i desesperança. Qui necessita aquesta guerra? Per què mor el poble treballador? Cal trobar les raons d'aquesta nova massacre.

Cursa per qui espolla més la regió

La regió està sent disputada per l'imperialisme mundial i per la burgesia i burocràcia russes. Per descomptat no parlem d'una disputa entre forces iguals. El règim de Putin-Medvedev, malgrat totes les declaracions patriòteres i triomfalistes, mai s'enfrontarà a fons a l'imperialisme nord-americà i europeu. Tampoc va a resistir la colonització del país per part dels capitals americans i europeus, que estan dominant acceleradament l'economia.

Però el que sí té Putin és força per negociar i augmentar el "preu de venda" per rebre la seva part en el saqueig imperialista. D'aquesta situació sorgeixen les contradiccions entre l'imperialisme mundial i la burgesia i burocràcia russes. El règim de Rússia considera les repúbliques de l'ex-URSS i especialment el Caucas com el seu "pati del darrere" i per això lluita pel domini en aquests països. En ells Rússia té una herència de la Unió Soviètica: bases militars i tropes. Aquesta presència militar va ser legalitzada pels acords amb els governs de les repúbliques i per mandats de l'ONU i va permetre a la burgesia i burocràcia russes barallar-se per dominar política i econòmicament la regió i treure colossals guanys. Això succeeix a Geòrgia.

L'imperialisme mundial intenta des de fa anys sotmetre a Geòrgia al seu control més directe i tenir allà les bases per a operacions militars a la regió de d'Orient Mitjà. Això es reflecteix en els mecanismes d'expansió d'OTAN, que van contra els plans del règim de Putin-Medvedev. Aquest postula Rússia com a submetròpoli colonial i vol ser un soci menor dels EUA i la UE en els seus projectes. Per exemple, li va proposar als EUA l'explotació comuna de l'estació de radar que controla a l'Azerbaidjan per espionar l'Iran. Rússia té tropes a Ossètia del Sud i Abkhàzia que sota la cobertura de "cascos blaus" defensen els interessos de la burgesia i burocràcia russes dins de Geòrgia i són una carta per negociar amb l'imperialisme americà i europeu.

Saakashvili: un règim colonial i agent directe de l'imperialisme nord-americà

El règim de Saakashvili a Geòrgia va arribar al poder sobre l'onada revolucionària que va fer caure al podrit règim de Xevardnadze – ex-canceller del govern restauracionista de Gorbaxov a l'URSS. Però, per l'absència d'una direcció revolucionària, les masses van quedar presoneres de les il·lusions que “Occident ens ajudarà” i es va instaurar aquest govern agent directe dels EUA. Saakashvili declara obertament el seu desig d'integrar Geòrgia a l'OTAN i es reivindica com un suport incondicional dels ianquis.

Geòrgia té menys de 5 milions d'habitants, però malgrat la seva pobresa i petita població, té 2500 soldats a l'Iraq. El tercer més gran contingent després dels EUA i Anglaterra. Ja fa anys que instructors militars de l'OTAN i d'Israel treballen dins de l'exèrcit georgià. Però al mateix temps, l'economia georgiana devastada per la restauració capitalista, pertany ara en gran part a capitals russos, especialment la branca estratègica d'energia elèctrica. Els girs de diners de treballadors georgians a Rússia conformen més que 10% de PIB de Geòrgia. I són molts i poderosos els burgesos georgians que afinquen les seves inversions a Rússia i viuen a Moscou. No obstant això, des que va arribar al poder Saakashvili el comerç bilateral va caure dràsticament.

Per Què Saakashvili va començar la guerra? La guerra iniciada amb l'atac a Ossètia que va acabar en una fulminant derrota en pocs dies, pot semblar un suïcid del règim de Saakashvili o un fatal error de càlcul. No podem descartar aquesta hipòtesi. Però hi ha una altra possible explicació. Aquesta guerra va ser preparada amb temps i aquest règim fa temps que viu una situació desesperada. Amb la crisi econòmica mundial i el creixement de les privacions per als treballadors i pagesos, el règim de Saakashvili, que mai va ser molt estable per haver arribat a cavall d'una onada revolucionària, està buscant un “suport” sòlid.

Des de l'inici es va postular per ser un servent incondicional de l'imperialisme nord-americà a la regió. D'altra banda, ara intenta guanyar el suport popular intern a partir d'exacerbar el sentiment patriòtic en una situació de guerra contra un poderós i odiat enemic extern.

La guerra de Putin-Medvedev

El govern rus fa aparèixer les seves accions militars com una “defensa del poble osseti”. Però això és una completa mentida. En la seva època, les

tropes tsaristes envaiïen els països europeus amb el pretext de la “defensa de germans-eslaus”. Molt abans, el Vaticà justificava les expedicions de saqueig a l'Orient Mitjà com la “alliberament del sant sepulcre”.

I en aquesta situació el règim de Putin-Medvedev fa el mateix, incentivant els prejudicis chauvinistes de les masses russes. Els esdeveniments mostren que Rússia no defensa ningú. Les “tropes de pau” no van evitar ni van frenar la massacre contra el poble osseti. Milers de morts ossetis són una clara demostració de l’“eficàcia” de les “tropes de pau”.

Però el cert és que, per a la burgesia i burocràcia russes, així com per a totes les altres, els obrers i pagesos ossetis són només una “moneda de canvi”. Cap exèrcit burgès té com a objectiu protegir als explotats i oprimits. Més encara, l'exèrcit rus no va protegir ni els seus propis soldats. Els mitjans d'informació russos “gaudien” parlant sobre soldats russos morts... per justificar la brutal resposta militar sobre Geòrgia.

I així han seguit. Són en defensa del poble osseti, els bombardejos de ciutats georgianes distants d'Ossètia del Sud (Poti, Zugdidi i Gori?) Són en defensa dels ossetis els milers de treballadors georgians assassinats? És evident que no. Són una agressió contra el poble georgià no menor que la brutal agressió de Saakashvili contra el poble osseti. Les “tropes de pau” russes no porten cap pau. Al contrari, són tropes d'ocupació destinades a la guerra, per expandir el control. No només les tropes russes, totes les tropes d'ocupació. A l'Iraq, a l'Afganistan, a Kosovo, a Haití, al Líban – arreu aquestes serveixen a l'opressió i explotació.

Governos imperialistes: directors del “espectacle”

Gairebé és impossible imaginar que Saakashvili decidís atacar Ossètia i les tropes russes en aquesta República sense un senyal ocult per part dels EUA. Però al mateix temps, enfront de la resposta russa, la reacció dels governos occidentals va ser molt moderada, només un suport moral a Geòrgia i les posteriors “enèrgiques declaracions” de rebuig a la invasió russa. Ara Saakashvili, després de la derrota, comença acusar als governos imperialistes per no haver reaccionat amb una posició més contundent. Amb els acords signats per mitjà del president de França, Sarkozy, amb Medvedev i després amb Saakashvili, queda clar que la política imperialista

va ser aprofitar aquesta guerra com a pretext per al seu objectiu principal: instal·lar a Geòrgia les seves tropes “de pau” (amb cascos de l'ONU o de l'OTAN) a la regió pròxima a l'Iran i l'Iraq, on té greus problemes. I no deixar exclusivament les tropes russes. I Saakashvili va complir el seu paper de titella en aquest joc.

Un primer resultat: l'imperialisme pot expandir les seves tropes

Els acords signats a Moscou i Tbilissi, impulsats per Sarkozy, i avalats per Bush, inclouen dos punts principals: “la preparació d'una operació internacional de pau a la regió” i “les garanties internacionals de seguretat i estabilitat per Abkhàzia i Ossètia del Sud”. Tot això obre la possibilitat de la instal·lació de forces militars imperialistes no només a Geòrgia com fins ara, sinó també en Ossètia del Sud i Abkhàzia.

Aquests acords d'expansió de l'imperialisme van ser signats per Putin. Malgrat les múltiples contradiccions i escaramusses, això mostra clarament la seva subordinació a l'ordre global com agent de l'imperialisme. Totes les seves frases patriòtiques i denúncies contra l'OTAN són més teatrals que efectives. Amb aquest acord es fa còmplice de l'entrada directa de l'imperialisme a la regió.

Com va dir Lavrov, el ministre de relacions exteriors rus: davant el seu projecte per a Geòrgia, els EUA hauran d'elegir entre “el seu prestigi” i “acceptar un soci real”. És a dir, aspira a ser un soci menor de Bush. Mentrestant, a Geòrgia es van reunir els agents directes de Bush. A Tbilissi Saakashvili va organitzar un acte massiu on van participar els presidents més obedients a l'imperialisme a l'Europa de l'est (Geòrgia, Ucraïna, Estònia, Lituània, Letònia, Polònia).

Saakashvili va cridar a la liquidació de la CEI, Comunitat d'Estats Independents, formada després de la dissolució de l'URSS. El president d'Ucraïna, Yushchenko, va signar un decret sobre severes restriccions al moviment de la flota russa basada en el port de Sevastopol, a la península de Crimea. També el parlament ucraïnès va registrar un projecte de llei sobre la supressió dels acords de fundació de la CEI.

Bush va prometre portar a Geòrgia una campanya “humanitària intensiva” sota de direcció del Pentàgon i també va prometre “ajudar” a Geòrgia a recuperar les seves forces armades, delmades després de la derrota mili-

tar. Saakashvili va anunciar que els militars nord-americans prendrien el control sobre els aeroports i ports georgians. Tot això reflecteix la clara

intenció de l'imperialisme d'instal·lar-se immediatament a la regió. El que proposa Saakashvili és convertir Geòrgia en colònia completa de

l'imperialisme, al Caucas. Una plaça per a les operacions militars prop de l'Iran.

Ivan Baguirin, dirigent del POI, secció de la LIT-CI a Rússia

La nostra posició: defensar els interessos dels treballadors

En aquesta aventura organitzada per la burgesia i burocràcia de diferents tipus i països, hi ha una sola lluita que coincideix amb els interessos dels treballadors: la resistència del poble osseti contra l'agressió georgiana, la seva lluita pel dret a l'autodeterminació. Tota la resta: l'agressió de Geòrgia, l'ocupació de les tropes russes en Ossètia, els atacs russos contra les ciutats georgianes, va contra els interessos dels treballadors de tot el món. En aquesta conjuntura, la tasca principal dels treballadors és encarar la situació des de posicions de classe, combatent la propaganda dels governs burgesos: el patriotisme, les salvadores "tropes de pau", les "missions humanitàries", etc. És a dir, la tasca és unir-se contra la burgesia i les seves guerres criminals. Per això les nostres consignes davant aquesta situació són:

- No a l'expansió d'OTAN! Fora les mans imperialistes del Caucas i Europa de l'Est.

- **Retirada immediata de les tropes russes de Geòrgia, d'Ossètia del Sud i d'Abkhàzia.**

Com van mostrar els esdeveniments, ells no defensen, sinó que són un instrument d'agressió.

- **Per l'armament per a l'autodefensa dels pobles osseti i abjazi.** Com demostra la situació a l'Iraq, a Palestina, a l'Afganistan, només el poble armat pot resistir i imposar derrotes fins i tot als exèrcits molts més poderosos. A Ossètia del Sud van començar a aparèixer milícies i destacaments de resistència, a Ossètia del Nord molts voluntaris es van allistar per resistir contra l'agressió georgiana. Si el règim rus volgués protegir al poble osseti de l'agressió georgiana, podria enviar armaments i permetre el lliure pas als voluntaris. Però les autoritats russes van bloquejar totes aquestes iniciatives de les milícies per no perdre el control de la situació.

- **Pel ple dret d'autodeterminació i unificació del poble osset, i fins i tot fins a la seva independència.** Però no és possible cap autodeterminació amb la presència de les tropes estrangeres. L'Imperialisme considera Geòrgia com una potencial base militar. Per a Rússia el poble osset és una simple "moneda de canvi".

- **Els treballadors georgians necessiten enderrocar el règim de Saakashvili** que serveix a

l'imperialisme, organitza el genocidi dels seus germans de classe d'una altra nacionalitat i imposa una guerra criminal al poble georgià. Aquest règim no té dret a existir. **Tampoc els treballadors russos necessiten al règim policial i autoritari de Putin**, que imposa privatitzacions, carestia, colonització i guerra al compàs de cançons patriòtiques. En el 2000 els treballadors russos van confiar en el règim "fort" de la guerra i ara no tenen res a excepció d'inflació i persecucions als sindicats i minories nacionals. Els treballadors no han d'equivocar-se una altra vegada.

- **Els treballadors del Caucas i Rússia han d'unir-se.** Avui estan dividits pels prejudicis nacionals i ètnics i així la burgesia maneja fàcilment els seus negocis. Només els treballadors units poden resistir a l'opressió dels països imperialistes, lluitar contra la colonització i contra els governs capitalistes que no poden donar res en excepció de la pobresa, la guerra i l'engany.

- L'estratègia és la Unió lliure dels pobles i nacionalitats del Caucas en una Federació de Repúbliques sobre la base de governs obrers i camperols, en camí al socialisme.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

